

Arrest

**nr. 151 557 van 1 september 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 26 maart 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 februari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De eerste bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de echtgenoot van tweede verzoekende partij, zijnde eerste verzoekende partij, verwijst integraal naar de beslissing ten aanzien van tweede verzoekende partij, daar eerste verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft, steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenote. Navolgende motivering betreffende de persoonlijke toestand van eerste verzoekende partij wordt in de door haar bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“Wat betreft het door u aangehaalde incident waarbij u stelt in 1997 tijdens rellen door onbekenden te zijn beschoten, dient vooreerst te worden opgemerkt dat dit eenmalig incident tegen de achtergrond van de toenmalige chaos in Albanië dient geplaatst te worden. U stelde na dit voorval geen concrete persoonlijke problemen meer te hebben gekend in uw land. Het incident is bovendien te ver in de tijd is gesitueerd om deel uit te maken van uw actuele vrees voor vervolging (gehoor CGVS, p.4,5). Bijgevolg

kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van tweede verzoekende partij, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Albanese nationaliteit en bent u afkomstig uit Shkodër (Albanië). Op 23 september 2012 sprak u af met uw toenmalige vriend en huidige echtgenoot, A. L. (...) (O.V.(...)), om elkaar te ontmoeten in de kerk. Onderweg naar huis werd u ingehaald door een wagen. De inzittenden vroegen u in het Albanees naar een bepaalde straat. Nadat u antwoordde dat u de plaats niet kende bleef de wagen u achtervolgen. In uw wijk stapten drie jonge mannen uit de wagen en grepen u vast. Er werd iets in uw mond geduwd waardoor u slaperig werd. U werd in de wagen gezet en ontvoerd. U kwam bij in een kamer waar vier mannen aanwezig waren. Eén van hen probeerde u aan te randen. U stribbelde tegen en werd geslagen. Daarop werd u alsnog aangerand. 's Nachts werden zowel uw handen, voeten als uw ogen vastgebonden en werd u meegenomen. Na enkele uren rijden diende u uit te stappen en werd u van uw blinddoek ontdaan. U diende een lang stuk te voet te lopen met een begeleider. Daarna werd u terug in een wagen gezet en naar een woning gereden. In de woning kreeg u te horen dat u als prostituee diende te werken. U hoorde uw ontvoerders Albanees en Grieks spreken. Er werd een oude man bij u gebracht die Grieks sprak. U meende dat u in Griekenland werd vastgehouden. Nadat u de Griekssprekende man wegduwde kwamen twee Albanese mannen u slagen. Na enkele dagen werd een Kosovaarse man bij u gebracht. U duwde hem weg, hilde en vertelde hem wat u was overkomen. De man stelde u voor u te helpen ontsnappen. Hij vroeg u de volgende avond naar buiten te komen en beloofde er op u te wachten. De volgende avond kroop u via een venster in het toilet naar buiten. U zag een wagen en stapte er naartoe. In de wagen zat de Kosovaarse man vergezeld van een vrouw. U stapte in en reed met hen weg. Na enkele uren rijden zei de Kosovaar u dat u zijn vriendin diende te volgen om op illegale wijze de Grieks- Albanese grens over te steken. Hij bracht u op uw vraag naar uw tante in het dorp, Grud, in Shkodër. U vertelde uw tante wat u tien dagen lang was overkomen. Ze belde uw moeder die na enkele uren bij u kwam. Beiden zeiden u dat uw vader en oudste broer nooit mochten weten wat er was gebeurd. Uw moeder besloot zonder u naar huis terug te keren en uw vader te vertellen dat u de hele tijd bij uw tante had doorgebracht. Na een drietal weken zag u A. (...) en vertelde hem wat u was overkomen. Hij stelde dat hij ondanks het gebeuren bij u wilde blijven. Hij besloot u naar een ziekenhuis te nemen om u te laten onderzoeken op een mogelijke zwangerschap. Jullie vertelden de arts niets over de gebeurtenissen. De arts stelde vast dat u het goed maakte en zei dat u niet zwanger was. Zowel u, uw moeder, uw tante en A. (...) besloten geen aangifte te doen van de ontvoering. U vreesde immers dat iedereen in Shkodër op de hoogte zou raken van wat u was overkomen. Op 1 november 2012 kwam A. (...) bij uw familie om uw hand vragen. Op 3 december 2012 huwde u hem officieel. Omdat u nachtmerries bleef hebben en bang was dat u hetzelfde kon gebeuren besloten jullie Albanië te verlaten. Op 13 september 2013 namen jullie vanuit de luchthaven, Rinas, in Tirana (Albanië) een vlucht naar Italië. Na een verblijf van enkele dagen bij uw schoonzus, reisden jullie per trein door naar België. Op 19 september 2013 heeft u een asielaanvraag ingediend. Op 24 september 2013 beviel u van jullie dochter G. L. (...). U vreest bij een terugkeer naar Albanië dat zowel u als uw dochter het slachtoffer kunnen worden van een ontvoering of van prostitutie. Op 18 oktober 2013 werd door het Commissariaat-generaal een weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag genomen. Op 29 oktober 2013 stelde uw raadsman, mr. Neerinckx, een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 7 november 2014 trok het Commissariaat-generaal de weigeringsbeslissing in. Het beroep, ingediend op 29 oktober 2013, werd bij arrest op 12 december 2014 verworpen. Ter staving van uw asielaanvraag legt u een kopie van uw paspoort (dd.26/03/2012, geldig tot dd.25/03/2022) en uw huwelijksakte (dd.06/12/2012) neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden gewezen naar enkele merkwaardigheden en inconsistenties tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw echtgenoot, A. L. (...), waardoor de algemene geloofwaardigheid van jullie vluchtmotieven sterk in vraag kan worden gesteld. U verklaarde dat uw relatie met uw huidige echtgenoot, A. L. (...), volgens algemeen gebruik, geheim was en enkel door uw moeder was gekend. Omwille van dit gebruik maakten jullie geen echte afspraakjes in het openbaar. Zo gingen jullie niet uit of dronken jullie nooit samen iets op café. U stelde uw echtgenoot uiteindelijk maar

een drietal keer te hebben ontmoet. Als ontmoetingsplaats kozen jullie een kerk waar u beiden regelmatig op zondag aanwezig waren (gehoor CGVS, p.7). Uw echtgenoot verklaarde echter dat jullie beider ouders op de hoogte waren van jullie relatie en dat hij u regelmatig belde om met u af te spreken. Jullie gingen samen uit om iets te gaan drinken (gehoor CGVS man, p.5,6). Voorts verklaarde u op 23 september 2012 onderweg van uw ontmoeting met uw huidige echtgenoot naar huis te zijn ontvoerd (gehoor CGVS, p.5,7). Uw echtgenoot stelde echter dat hij u tien dagen voor uw ontvoering op 23 september 2012, voor het laatst had gezien (gehoor CGVS man p.5). Een drietal weken nadat u terug in Albanië was zag u A. (...) en vertelde hem wat u was overkomen. Hij zou u onmiddellijk voor een onderzoek naar een arts hebben meegenomen (gehoor CGVS, p.12). Uw echtgenoot stelde echter dat hij u een viertal weken nadat hij het nieuws van u vernam meenam naar een arts (gehoor CGVS man, p.6). Uw geloofwaardigheid wordt bijkomend ondergraven doordat u geen enkele informatie kan verschaffen over uw eigen zaak. Zo kon u niet vertellen waar u concreet in Griekenland werd vastgehouden en stelde dat nooit te hebben gevraagd aan de persoon die u hielp bij uw ontsnapping. Gevraagd hoe die Kosovaarse man en vrouw die u hielpen heetten en wie ze juist waren, verklaarde u dit nooit te hebben gevraagd omdat dit u niet zou hebben geïnteresseerd (gehoor CGVS, p.8,9). Overigens is het hoogst bevreemdend dat hoewel u en de Kosovaarse man op de hoogte waren van gedwongen prostitutie – u stelde te hebben gemerkt dat alle meisjes aanwezig in de woning waar u werd vastgehouden het werk tegen hun zin deden en u uw redder vertelde wat u was overkomen - nooit een aangifte hebben gedaan in Griekenland en het risico hebben genomen om illegaal de grens over te steken om terug in Albanië te geraken (gehoor CGVS, p.9,10). Overigens is het opmerkelijk dat u bij confrontatie met de inreis-en uitreisstempels in uw paspoort geen redelijke informatie/uitleg kon verschaffen bij enkele stempels geplaatst op 6 oktober 2012 in Rinas/Tirana en in Bologna (Italië). Uit uw verklaringen blijkt immers dat u toen net enkele dagen aan uw ontvoerders zou ontsnapt zijn. U stelde enkel niet te weten hoe de stempels in uw paspoort terechtgekomen waren, wat allerminst overtuigt (gehoor CGVS, p.4).

Bovenstaande vaststellingen zorgen ervoor dat er geenszins geloof kan worden gehecht aan uw asielmotieven, evenmin aan uw beweerde vrees t.o.v. Albanië. Indien er alsnog enig geloof zou kunnen worden gehecht aan uw verklaringen, quod non, dient hoe dan ook te worden vastgesteld dat u noch uw echtgenoot aannemelijk hebben gemaakt waarom jullie in geval van dergelijke door jullie beschreven problemen bij een terugkeer naar Albanië geen beroep zouden kunnen doen op de bescherming van de Albanese autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat u in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië een gegronde vrees voor vervolging koestert zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie of dat er in uw hoofde een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Hoewel u en uw echtgenoot verklaarden geen problemen te hebben gekend met uw autoriteiten, zouden jullie niet van plan zijn geweest aangifte te doen van ontvoering en mishandeling (CGVS, p.5 en CGVS man, p.4). Uw echtgenoot stelde nochtans expliciet dat in geval van problemen hij naar de autoriteiten zou stappen om een aangifte te doen. Hij voegde hier weliswaar aan toe dat hij de daders hiervoor zou moeten kennen (gehoor CGVS man, p.9). Nochtans verklaarde u uw ontvoerders van dichtbij te hebben gezien (gehoor CGVS, p.8) en dus meer bruikbare informatie had kunnen verschaffen aan de politie. Bovendien blijkt uit de verklaringen van uw echtgenoot dat hij in 2009 na een handgemeen met een dief, waarbij hij aan zijn hand verwond geraakte, wel degelijk een aangifte deed bij de politie, hoewel hij de dader niet kende (gehoor CGVS man, p.5). Op de vraag waarom u geen aangifte zou kunnen doen van uw problemen stelde u enkel dat u dit nooit zou doen omdat u bang was dat uw leefomgeving achter uw problemen zou komen en dat de autoriteiten een dergelijke aangifte niet serieus zouden nemen (gehoor CGVS, p.9,12,14). Het argument dat in Albanië een aangifte voor een vrouw a priori schandelijk zou zijn en dat de overheid niets doet om slachtoffers van geweld, ontvoering en/of prostitutie bij te staan (gehoor CGVS, p.9,10,12,13,14 en gehoor CGVS man, p.7,8) is een erg veralgemenend en weinig overtuigend antwoord voor iemand die beweert te vrezen voor haar leven en het leven van haar dochter (gehoor CGVS, p.13). Indien de autoriteiten, in casu de politie, niet officieel op de hoogte worden gebracht van een misdrijf kunnen zij er vanzelfsprekend ook niet tegen optreden. Het doel van een klacht bij de politie is immers het voorkomen of oplossen van problemen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een bepaald probleem/misdrijf, dan kunnen ze hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden. Bovendien blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal dat in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen, zoals overheveling van bevoegdheden van het Ministerie van Binnenlandse Zaken naar de politie. In 2008 werd een nieuwe politiewet aangenomen. Volgens de Europese Commissie heeft deze wet een positief effect op het functioneren van de politie. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen.

Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zondermeer gedoogd. Uit informatie voorhanden op het Commissariaat-generaal blijkt overigens dat er in Tirana NGO's, zoals het Counselling Center for Women and Girls, het Shelter for Abused Women and Girls en het Independent Forum of Albanian Women, actief zijn. Deze organisaties zijn in het bijzonder gericht op het verlenen van psychosociale en/of juridische assistentie aan slachtoffers van huiselijk geweld, verkrachting en andere misbruiken. Voorts kan erop gewezen worden dat uit de reeds geciteerde informatie blijkt dat u als beweerd slachtoffer van ontvoering en/of mensenhandel in Albanië terecht kan bij verschillende organisaties. Zo zijn er in de hoofdstad Tiranë momenteel twee opvanghuizen. Hoewel het eerste opvanghuis, geleid door de Albanese autoriteiten, enkel gebruikt wordt voor de eerste noodopvang, is langdurig verblijf mogelijk voor slachtoffers met een verhoogd risico op represailles. Het tweede opvanghuis wordt geleid door Different and Equal, een niet-gouvernementele organisatie die voorziet in een volledig reïntegratieprogramma samengesteld op basis van individuele behoeftes en mogelijkheden en bestaand uit verschillende fases. Waar in een eerste fase vooral aandacht besteed wordt aan psychologische bijstand en het bijbrengen van een aantal basisvaardigheden, worden de slachtoffers in een tweede fase progressief terug in de Albanese samenleving ingeschakeld. Zo slaagde Different and Equal er bijvoorbeeld in een vroeger slachtoffer van mensenhandel aan de universiteit te laten studeren. Verder werd in 2006 op de internationale luchthaven te Rinas bij Tiranë een speciaal ontvangstcentrum voor teruggekeerde personen, onder wie slachtoffers van mensenhandel, geopend. Voorts blijkt uit voornoemde informatie dat de Albanese wetgeving mensenhandel en slavernij zwaar bestraft. Waar het Albanese Wetboek van Strafrecht een gevangenisstraf van ten minste vijf en ten hoogste vijftien jaar voor bij mensenhandel in het algemeen voorzag, werden in 2013 de straffen verhoogd van minstens vijf jaar naar acht jaar en van minstens zeven tot vijftien jaar naar tien tot twintig jaar opsluiting wanneer er sprake is van mensenhandel met minderjarigen. Sinds 2004 is de Court for Serious Offences, een bijzondere rechtbank voor zware misdrijven te Tirana, exclusief bevoegd om misdrijven van mensenhandel te bestraffen. In 2005 werd er een Nationale Strategie voor de Bestrijding van Mensenhandel ontwikkeld. Sinds juli 2006 heeft elke regio een zogenaamd Antimensenhandelcomité dat nauw samenwerkt met de niet-gouvernementele organisaties die zich toeleggen op de opvang van slachtoffers van mensenhandel. Ten slotte bestaan er binnen de Albanese politie op nationaal en regionaal niveau afdelingen belast met de opsporing van mensenhandel. Dat deze instrumenten de laatste jaren hun efficiëntie bewezen hebben, blijkt uit de veroordeling en bestraffing van meer dan 33 criminele bendes met onder meer een significante daling van de mensenhandel in Albanië tot gevolg. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen heeft u geenszins aannemelijk gemaakt dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waar het Commissariaat-generaal zich in deze beslissing op beroept, is in bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten, uw paspoort en uw huwelijksakte, doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteit, nationaliteit en burgerlijke staat staan niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr.

167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Daar waar verzoekende partijen menen dat de geloofwaardigheid van hun asielrelaas sterk ondersteund wordt door het gegeven dat tweede verzoekende partij "(...) *over het normale profiel (beschikt) van jonge meisjes die gebruikelijk het slachtoffer worden van de gedwongen prostitutie in Albanië; zij is een jong meisje (18 jaar), weinig bemiddeld, laaggeschoold, uit een klein dorp in het Noorden (nabij Shkoder, in het berggedeelte ervan (...))*" – zij voegen desbetreffend een "*Kaart Noord-Albanië, met aanduiding XHAN*" als bijlage bij hun verzoekschrift (bijlage 7) – en door de bevindingen weergegeven in het Nederlandse "*Thematisch ambtsbericht mensenhandel: Albanië*" van mei 2007 dat zij als bijlage bij hun verzoekschrift voegen (bijlage 3), wijst de Raad verzoekende partijen erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Een dergelijke verwijzing naar risicoprofielen en de algemene situatie in hun land van herkomst, zonder een concreet verband aan te tonen met hun individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partijen op bovenstaande wijze in gebreke blijven.

2.2.4.1. Wat betreft de door verwerende partij vastgestelde merkwaardigheden en inconsistenties tussen de verklaringen van verzoekende partijen, stellen verzoekende partijen dat deze vaststellingen niet van aard zijn om de algemene geloofwaardigheid van hun asielrelaas aan te tasten daar ze niet de kern van het asielrelaas, met name de gedwongen prostitutie waarvan tweede verzoekende partij het slachtoffer is geworden, raken. Verder opperen verzoekende partijen dat door tweede verzoekende partij nooit verklaard werd dat enkel haar moeder op de hoogte was van hun relatie, dat door eerste verzoekende partij verklaard werd dat zij samen iets gingen drinken, evenwel zonder daarbij te veruitwendigen dat zij een koppel waren, en verduidelijken zij dat zij weliswaar afspraken in de kerk, doch daarna iets gingen drinken. Tevens stellen zij dat eerste verzoekende partij nooit verklaard heeft dat er tien dagen verstreken zijn tussen hun laatste ontmoeting en de ontvoering van tweede verzoekende partij, doch wel dat zij tweede verzoekende partij het laatst zag op 23 september 2012. Evenmin heeft eerste verzoekende partij verklaard dat zij vier weken heeft gewacht met het consulteren van een arts. Wel stelde zij dat zij vier weken nadat tweede verzoekende partij terug in Albanië was, haar heeft teruggezien en haar naar de dokter heeft gebracht. Verzoekende partijen menen dat hun verklaringen verkeerd werden weergegeven. Daarnaast bemerken verzoekende partijen nog dat zij tijdens hun gehoor niet geconfronteerd werden met de tegenstrijdigheden in hun verklaringen, waarbij zij verwijzen

naar artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

2.2.4.2. In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat van echtgenoten die, steunend op hetzelfde asielaanvraag, hun land van herkomst zijn ontvlucht uit vrees voor hun vrijheid of hun leven, kan worden verwacht dat zij de feiten die de aanleiding vormden voor hun vlucht op een eenduidige en geloofwaardige manier kunnen weergeven. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is immers dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij of zij normaliter bij machte moet zijn een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen met betrekking tot de kern van het asielaanvraag (RvS 22 januari 2003, nr. 114.816). *In casu* kon verwerende partij terecht overgaan tot de vergelijking van de verklaringen van zij die beweren hetzelfde lot te hebben gedeeld teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de asielzoeker zich bevindt en de waarachtigheid van het aanvraag na te gaan.

Door verwerende partij werd vooreerst vastgesteld dat verzoekende partijen tegenstrijdige verklaringen aflegden omtrent de wijze waarop zij elkaar ontmoetten. Tweede verzoekende partij verklaarde dat haar relatie met eerste verzoekende partij, volgens algemeen gebruik, geheim was en enkel door haar moeder was gekend, waardoor zij geen echte afspraakjes maakten in het openbaar. Tevens stelde zij eerste verzoekende partij maar een drietal keer te hebben ontmoet en dat zij als ontmoetingsplaats een kerk kozen waar zij beiden regelmatig op zondag aanwezig waren. Eerste verzoekende partij verklaarde evenwel dat hun beide ouders op de hoogte waren van hun relatie en dat zij tweede verzoekende partij regelmatig belde om met haar af te spreken. Volgens eerste verzoekende partij gingen zij samen uit om iets te gaan drinken. Daar waar verzoekende partijen desbetreffend beweren dat tweede verzoekende partij nooit verklaarde dat enkel haar moeder op de hoogte was van hun relatie, stelt de Raad evenwel vast dat door tweede verzoekende partij uitdrukkelijk verklaard werd dat zij enkel haar moeder verteld had over haar relatie en niet haar vader (*"Aan mijn moeder had ik het verteld, aan mijn vader niet, ik kon zoiets niet doen (...)"*) (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS vrouw d.d. 15/10/2013, p. 7)). Het is dan ook zeer opmerkelijk dat eerste verzoekende partij daarentegen stelde dat hun beider ouders op de hoogte waren van hun relatie (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS man d.d. 15/10/2013, p. 6). Verder blijkt uit de verklaringen van eerste verzoekende partij duidelijk dat verzoekende partijen in het openbaar afspraken (*"We gingen gewoon om, we gingen koffie drinken samen en zo (...)"*) (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS man d.d. 15/10/2013, p. 6)), hetgeen geheel tegenstrijdig is aan de verklaring van tweede verzoekende partij dat *"het niet zo (is) dat we uitgingen op café of zo"* (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS vrouw d.d. 15/10/2013, p. 7). Het louter verwijzen naar één versie van hun verklaringen, wat verzoekende partijen doen door te stellen dat zij weliswaar afspraken in de kerk, doch daarna iets gingen drinken, volstaat allesbehalve om desbetreffende tegenstrijdigheid te weerleggen of te verklaren. De uitleg dat zij samen iets gingen drinken zonder daarbij te veruitwendigen dat zij een koppel waren, doet evenmin afbreuk aan voormelde tegenstrijdigheid, gelet op de uitdrukkelijk verklaring van tweede verzoekende partij dat zij nooit uitgingen of nooit samen iets op café dronken. De Raad is van oordeel dat deze vaststelling reeds de algemene geloofwaardigheid van de vluchtmotieven van verzoekende partijen op losse schroeven zet, daar tweede verzoekende partij beweerde dat zij ontvoerd werd na één van hun afspraakjes.

Voorts wordt de bewering van verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij verklaard heeft dat zij tweede verzoekende partij het laatst zag op 23 september 2012 en nooit gesteld heeft dat zij tweede verzoekende partij tien dagen voor haar ontvoering voor het laatst had gezien geenszins ondersteund door de neerslag van haar verklaringen in het gehoorverslag. Immers blijkt hieruit dat eerste verzoekende partij uitdrukkelijk het volgende verklaarde: *"(... een week of 10 dagen voor haar ontvoering had ik haar voor het laatst gezien"* (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS man d.d. 15/10/2013, p. 5), hetgeen zij later tijdens haar gehoor nog eens bevestigt (*"Dus ik herhaal: een week tot 10 dagen voor ze was ontvoerd op 23/09/2012 had u haar de laatste keer gezien? Ja dat klopt"*) (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS man d.d. 15/10/2013, p. 6)). Deze verklaring van eerste verzoekende partij is dan ook totaal tegenstrijdig met de verklaring van tweede verzoekende partij dat zij eerste verzoekende partij nog de dag van haar ontvoering, op 23 september 2012, had ontmoet (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS vrouw d.d. 15/10/2013, p. 5-7). Deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van het door verzoekende partijen voorgehouden asielaanvraag.

Tevens werd door eerste verzoekende partij verklaard dat zij drie à vier weken nadat zij het nieuws van haar echtgenote vernam haar meenam naar een arts, stellende dat zij zo lang gewacht had omdat zij eerst een arts moest spreken om de situatie te bespreken (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS man d.d. 15/10/2013, p. 6), hetgeen niet te verenigen valt met de verklaring van tweede verzoekende partij dat haar man haar onmiddellijk nadat zij hem verteld had wat haar was overkomen voor een onderzoek naar een arts had meegenomen (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS vrouw d.d. 15/10/2013, p. 12). Het louter ontkennen dat eerste verzoekende partij gesteld zou hebben dat zij drie à vier weken nadat zij het nieuws van haar echtgenote vernam, haar meenam naar

een arts, volstaat niet om de vastgestelde tegenstrijdigheid te weerleggen of te verklaren. De Raad wijst verzoekende partijen er nog op dat voormelde vaststellingen – in tegenstelling tot wat verzoekende partijen voorhouden – de kern van het asielrelaas van verzoekende partijen raken en derhalve wel degelijk de geloofwaardigheid van hun asielrelaas ondermijnen. Immers betreffen het de omstandigheden onmiddellijk voor en na de ontvoering van tweede verzoekende partij, waardoor eveneens de geloofwaardigheid van deze ontvoering zelf ondermijnd wordt.

Daar waar verzoekende partijen menen dat hun verklaringen verkeerd werden weergegeven, wijst de Raad verzoekende partijen er nog op dat, hoewel het gehoorverslag van de commissaris-generaal geen authentieke akte of proces-verbaal uitmaakt, een vermoeden van wettigheid tot het bewijs van het tegendeel bestaat dat wat werd neergeschreven correct is gebeurd (RvS 15 februari 2007, nr. 167.854). Het bewijs van het tegendeel impliceert dat de asielzoeker kan bewijzen, aan de hand van concrete elementen, dat wat werd neergeschreven niet zo door hem werd gezegd. Verzoekende partijen duiden op geen enkele wijze aan hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling deze conversaties op een foutieve wijze konden zijn neergeschreven. Verzoekende partijen blijven hier in gebreke. Dienvolgens is hun argument dat hun verklaringen verkeerd werden weergegeven niet van aard om de in de bestreden beslissingen aangehaalde tegenstrijdigheden in een ander daglicht te stellen.

Betreffende de kritiek van verzoekende partijen dat zij tijdens hun gehoor niet geconfronteerd werden met hun tegenstrijdige verklaringen wijst de Raad erop dat artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen als volgt luidt: *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren.”*. In casu betreffen het evenwel tegenstrijdigheden tussen enerzijds de verklaringen van eerste verzoekende partij en anderzijds de verklaringen van tweede verzoekende partij, en geen tegenstrijdigheden tussen de eigen verklaringen van eerste of tweede verzoekende partij, waardoor voormeld artikel niet van toepassing is. De Raad merkt bovendien op dat verzoekende partijen de gelegenheid hebben om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot door het Commissariaat-generaal aangehaalde tegenstrijdigheden in hun verklaringen, maar *in casu* niet overtuigen.

2.2.5.1. Wat betreft de motivering in de bestreden beslissingen dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partijen wordt ondergraven doordat tweede verzoekende partij geen enkele informatie kan verschaffen over haar eigen zaak, betogen verzoekende partijen dat verwerende partij van tweede verzoekende partij informatie verwacht die in alle redelijkheid van haar niet kan verwacht worden. Immers werd zij ontvoerd naar een voor haar onbekende plaats in Griekenland, kent zij Griekenland niet, spreekt zij geen Grieks en kan zij het Griekse alfabet niet lezen. Evenmin is het bevreemdend dat tweede verzoekende partij en de Kosovaarse man die haar geholpen heeft geen klacht hebben neergelegd bij de Griekse politie. Immers vreesde tweede verzoekende partij het slachtoffer te worden van represailles van haar ontvoerders indien zij klacht zou neerleggen. Ook de Kosovaarse man wilde zijn leven (en dat van zijn gezin) niet in gevaar brengen door een klacht in te dienen of door zijn naam aan tweede verzoekende partij mee te delen. Ten slotte is het evident dat tweede verzoekende partij illegaal terugkeerde naar Albanië, daar zij op de vlucht was voor haar leven en niet in de mogelijkheid was om haar reis te organiseren.

2.2.5.2. De Raad bemerkt vooreerst dat de uitleg dat tweede verzoekende partij Griekenland niet kent, geen Grieks spreekt en evenmin het Grieks alfabet kan lezen, op geen enkele manier verklaart waarom zij aan de persoon die haar hielp bij haar ontsnapping nooit gevraagd heeft waar zij concreet in Griekenland werd vastgehouden. Het is totaal onaannemelijk dat tweede verzoekende partij geen enkele poging ondernomen heeft om meer informatie te verkrijgen over de plaats waar zij werd vastgehouden.

Verder dient vastgesteld te worden dat tweede verzoekende partij de naam niet wist van de Kosovaarse man en vrouw die haar hielpen doordat zij dit nooit heeft gevraagd omdat dit haar niet zou hebben geïnteresseerd (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS vrouw d.d. 15/10/2013, p. 8-9). Verzoekende partijen kunnen dan ook bezwaarlijk beweren dat de Kosovaarse man zijn naam niet wou geven omwille van veiligheidsredenen, daar tweede verzoekende partij er zelfs nooit naar heeft gevraagd.

Ten slotte treedt de Raad verwerende partij bij in haar motivering dat het hoogst bevreemdend is dat hoewel tweede verzoekende partij en de Kosovaarse man op de hoogte waren van gedwongen prostitutie – tweede verzoekende partij stelde te hebben gemerkt dat alle meisjes aanwezig in de woning waar zij werd vastgehouden het werk tegen hun zin deden en zij haar redder vertelde wat haar was overkomen – nooit een aangifte hebben gedaan in Griekenland en het risico hebben genomen om illegaal de grens over te steken om terug in Albanië te geraken. Dat zij geen aangifte gedaan hebben van deze gedwongen prostitutie omdat zij vreesden voor represailles van de ontvoerders, kan maar weinig overtuigen daar tweede verzoekende partij wel het risico nam om te ontsnappen en de Kosovaarse man het risico nam om tweede verzoekende partij hierbij te helpen. Dat zij zich na de ontsnapping niet gewend hebben tot de Griekse autoriteiten voor hulp en daarentegen het risico hebben genomen om illegaal de grens over te steken om terug in Albanië te geraken, is geenszins aannemelijk.

2.2.6. Voorts stelt de Raad vast dat door verwerende partij gemotiveerd werd dat het opmerkelijk is dat tweede verzoekende partij bij confrontatie met de inreis- en uitreisstempels in haar paspoort geen redelijke informatie/uitleg kon verschaffen bij enkele stempels geplaatst op 6 oktober 2012 in Rinas/Tirana en in Bologna (Italië), enkele dagen nadat tweede verzoekende partij aan haar ontvoerders ontsnapt zou zijn, en enkel stelde niet te weten hoe de stempels in haar paspoort terechtgekomen waren. Verzoekende partijen laten deze motivering ongemoeid waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd. Deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partijen.

2.2.7. Daar uit wat voorafgaat is gebleken dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoekende partijen, is de Raad van oordeel dat de motivering van verwerende partij dat verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt waarom zij in geval van dergelijke door hen beschreven problemen bij een terugkeer naar Albanië geen beroep zouden kunnen doen op de bescherming van de Albanese autoriteiten een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop – verzoekende partijen voegen desbetreffend als bijlage bij hun verzoekschrift een aantal rapporten en een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (bijlagen 3-6) – niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partijen aldus geen belang hebben bij het aanvoeren ervan.

2.2.8. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er in Albanië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 4 en 5 (deel14)) en dat verzoekende partijen tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 15 oktober 2013 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Albanees en bijgestaan door hun advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvragen van verzoekende partijen op een individuele wijze

beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.11. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrenge die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT